

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΙ Ή ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ?

Δημοσιεύθηκε από kris - 04/12/2010 19:29

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΙ Ή ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ?

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙ Η ΛΑΣΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ, ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΑΣ, Η ΑΝΘΡΩΠΙΑ, Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ κ.ά ΕΧΟΥΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΞΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΑΓΑΘΑ? ΤΕΛΙΚΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΕΞΑΘΛΙΩΣΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΜΑΣ?

Το νερό που καίει, του Πέτρου Αργυρίου

08:42 - Σάβ 04/12/2010, tvxsteam

Δεν είμαστε οι πρώτοι. Το 'χουν κάνει και σε άλλους ιθαγενείς. Λίγο νερό που καίει, λίγα μπιχλιμπίδια για να πάρουν γη και ύδωρ. Οι ειδικοί στον εκμαυλισμό και τον εκφυλισμό την ξέρουν εξαιρετικά καλά τη δουλειά τους. Μάλλον γιατί οι ίδιοι οι εξουσιαστές είναι φαύλοι, μάλλον γιατί είναι έκφυλοι, ξέρουν πώς να εκφυλίζουν και άλλους, να τους μεταδίδουν την αρρώστια. Για μας ήταν λίγη βολή, λίγη χλιδή, λίγα πλαστικά όνειρα, λίγη παροχή υπηρεσιών και ένας σκασμός βιομηχανικά προϊόντα και ξεκάναν το ανθρώπινο περιεχόμενο. Το διαλύσαν.

Τώρα αλαζονικά θριαμβολογούν: βλέπετε; Σας τα λέγαμε. Οι κοινωνίες σας είναι σκατά, κατά βάθος. Γιατί πως αλλιώς θα δεχόσασταν τα σκατά που σας πετάμε; Οι κοινωνίες σας είναι σκατά και σεις σκουπίδια. Χρειάζεστε τα στιβαρά χέρια αδιστακτων απάνθρωπων για να επιβιώσετε. Δεν φταίμε μεις που είμαστε απάνθρωποι. Πως αλλιώς να κυβερνήσεις μάζες υπανθρώπων;

Εδώ και δεκαετίες είμαστε θύματα ενός ψυχολογικού πολέμου. Μας αναγκάσαν να συνδέσουμε τις ανάγκες, τις επιθυμίες μας, τα συναισθήματά μας, τα όνειρα με μια μηχανή που κατασκευάζει εικονικές πραγματικότητες. Μας νευροκαλωδιάσαν με τη βιομηχανία, μας βιομηχανοποίησαν εσωτερικά –τι άλλου είδους όντα θα επιθυμούσε μια βιομηχανοποιημένη πραγματικότητα να παράγει- και τώρα μας περνάν από εικονικές τους ουτοπίες στις πολύ πραγματικές δυστοπίες τους. Και σαν άλλοι χάροι, για το πέρασμα από τη ζωή στο θάνατο, ζητάν και αντίτιμο για τις υπηρεσίες τους.

Θυμάμαι τις υπερπροστατευτικές Ελληνίδες μητέρες να μας συμβουλεύον να μην παίρνουμε καραμελίτσες από αγνώστους. Τις φάγαμε όμως. Ξανά και ξανά. Από παντελώς αγνώστους. Και κάποιοι από μας δηλητηριαστήκαν, μεταλλαχθήκαν εσωτερικά. Και μετά την καραμέλα ήρθε η πιπίλα. Ξανά και ξανά. Σαν μωρά παιδιά. Η ίδια πιπίλα, γιατί για τους εξουσιαστές είμαστε μωροί. Οπισθοδρόμηση υπαρξιακή, από τη νεανικότητα στη μωρία και τέλος στην ανυποστασία. Μας ξε-κάνουν, αργά και επιστημονικά.

Το οπλοστάσιο της επιχειρηματολογίας τους δυναμώνει. Αφού μπορούμε να σας το κάνουμε είχαμε δίκιο στο να πιστεύουμε ότι ήσασταν τόσο ανίκανοι, τόσο ηλίθιοι ώστε να το δεχτείτε. Και τώρα που σας διαλύσαμε, τώρα που βλέπετε τη ζωή μάταια, άσχημη, χωρίς ελπίδα, τώρα θα σας κάνουμε βίδες για τα εργοστάσια μας. Τώρα σας μένει μια επιλογή: ούτε να μεγαλουργήσετε ούτε να ευτυχίσετε, ούτε να τολμήσετε. Μοναχά να επιβιώσετε. Μοναχά να επιβιώσετε. Μοναχά να επιβιώσετε. Τον βλέπετε εκείνον δίπλα και τον άλλο παραδίπλα, και εκείνον τον περίεργο πιο πέρα; Μαντέψτε τι. Και αυτοί είναι σαν και σας. Και αυτοί το μόνο που θέλουν είναι να επιβιώσουν. Θα κάνουν τα πάντα για να επιβιώσουν. Θα πατήσουν επί πτωμάτων για να επιβιώσουν. Όπως και σεις. Προλάβετε τους, σκοτώστε τους πριν σας σκοτώσουν. Ο ικανότερος κερδίζει το τρόπαιο μιας

άθλιας ζωής γεμάτης σκιές και σκελετούς στη ντουλάπα. Και αυτοί να μας βλέπουν να σκοτωνόμαστε σαν τα σκυλιά για ένα κομμάτι ψωμί, όποτε θα χουν την όρεξη να μας το ρίξουν.

Το δόγμα της απανθρωπιάς, το δόγμα ότι οι ανθρώπινες κοινωνίες είναι εκ φύσεως ζούγκλες, ότι οι άνθρωποι είναι εκ φύσεως σκυλιά που θέλουν στείρωση –πνευματική και όχι μόνο, τα δόγματα της απανθρωπιάς καρπίζουν τα χολερικά τους φρούτα μέσα στις κοινωνίες μας. Οι κοινωνίες είναι εχθρικές και οι άνθρωποι κακοί, από τη φύση τους. Μόνοι οι δυνατοί, μόνο οι ικανοί αξίζουν να επιβιώσουν.

Αυτές οι θεωρίες κοινωνικού δαρβινισμού που μετατρέπουν τον άνθρωπο και την κοινωνία του σε πεδίο μάχης, επιβάλλονται από εχθρούς της κοινωνίας, ανθρώπους αποκομμένους από αυτή, διεστραμμένους, από αρχιερείς της απαξίωσης.

Λένε ψέματα. Το στοιχημα της επιβίωσης απέναντι στις συνθήκες, μέχρι και σήμερα, το είδος χωρίς οπλές, κυνόδοντες, γούνες, ταχύτητα και δύναμη, το ξεπερνά χάρη στην ευρηματικότητα, την πρωτοτυπία, την αντίληψη, και ναι, την κοινωνικότητά του. Οι κοινωνίες οι ίδιες είναι μηχανισμός επιβιωτικός και παραγωγοί προόδου.

Μήπως θεωρεί κανείς ότι η πρόοδος μας οφείλεται στα συστήματα εξουσίας που από τη φύση τους και μάλλον συνολικά είναι συντηρητικά καθώς το μόνο μέλημα τους είναι η αυτοσυντήρηση του συστήματος.

Όχι οι κοινωνίες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, είναι πολύ περισσότερο φιλοπρόοδες από την εξουσία. Όχι, η κοινωνία δεν είναι από τη φύση της εχθρός του ανθρώπου και ο άνθρωπος δεν είναι από τη φύση του εχθρός της κοινωνίας. Η εξουσία συχνά αποδεικνύει ότι είναι εχθρός του ανθρώπου και των κοινωνιών του. Και για αυτόν ακριβώς τον λόγο, τον τυφλώνει με μίση και απαξίες που η ίδια καλλιεργεί.

Λένε ψέματα. Ζούμε σε μια εποχή αμύθητου πλούτου και δυνατοτήτων. Στην παρούσα φάση δεν υπάρχει ούτε κανά Μαλθουσιανό ζήτημα έλλειψης τροφής όπως συχνά μας προβάλουν, ούτε επιβιωτικό ζήτημα λόγω περιβαλλοντικών συνθηκών. Το κεντρικά ζητήματα είναι ότι σε μια φάση απίστευτης τεχνολογικής προόδου, η εξουσία είναι αυτή που δεσμεύει τις δυνατότητες και που δημιουργεί από την κακή χρήση της τεχνολογίας συνθήκες στις οποίες το ανθρώπινο είδος ενδέχεται να μην επιβιώσει. Ναι πλούτος υπάρχει. Απίστευτος. Και τεχνολογία. Αδιανόητη. Αυτό που δεν υπάρχει είναι πολιτική και ηθική πρόοδος. Και αυτό βαρύνει τα κωλόπαιδα της εξουσίας που τα θέλουν όλα δικά τους, όλα ελεγχόμενα. Οι κάστες της εξουσίας, είναι οι εχθροί της ανθρωπότητας.

Ναι τεχνολογία υπάρχει. Και πλούτος, όσος δεν είχαμε φανταστεί ποτέ. Και οι αγγέλους της εξουσίας τον θέλουν για τα μούτρα τους και τα τέκνα τους, ολόκληρο. Τεχνολογία. Υπάρχει. Αδιανόητη. Κοιτάξτε όμως τριγύρω σας. Κοιτάξτε τι σας αντιγυρίζουν από τα τεχνολογικά θαύματα στην καθημερινή σας ζωή. Εκτός από την πληροφορική, που φυσικά, ήταν μια επανάσταση που για μια ακόμη φορά ΔΕΝ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΙ ΚΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, εκτός από τα οπλικά συστήματα και τα συστήματα παρακολούθησης και επιτήρησης που η εξουσία λατρεύει να τελειοποιεί, πείτε μου, τεχνολογικά σε ποιον αιώνα ζείτε στην καθημερινότητά σας. Εγώ χονδροειδώς υπολογίζω στον 18ο. Μπορεί και να υπερβάλω. Μπορεί με βάση την τεχνολογία της μέσης καθημερινότητας να ζούμε και στον 17ο αιώνα.

Δουλειά της εξουσίας είναι να μην απελευθερώνει την τεχνολογία. Να τη δεσμεύει. Να την ελέγχει. Οι ουτοπίες της επιστημονικής φαντασίας, είναι σήμερα απολύτως εφικτές. Η εργασία σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό θα μπορούσε να έχει αυτοματοποιηθεί και οι εργάτες να ταν απλά προγραμματιστές και σχεδιαστές.

Δεν το θέλουν. Θέλουν τους πληθυσμούς ομήρους. Όπου υπάρχει φτώχεια, την παράγει ή τη

συντηρεί το σύστημα.

Λένε ψέματα. Είναι το μόνο που ξέρουν να κάνουν. Αλλά φοβούνται. Ο φόβος που μας προβάλλουν είναι αυτός που νιώθουν, αυτή η βουκέντρα της αμφιβολίας για το ακριβές χρονικό σημείο της χειραφέτησης της ανθρωπότητας από τα συστήματα εξουσίας, που την κρατάν χαζή, τυφλή, κουτσή, υπάνθρωπη, υπόδουλη. Το ξέρουν ότι η τεχνολογία έφερε μια επανάσταση που δεν μπόρεσαν μέχρι σήμερα να ελέγξουν. Την ελεύθερη πληροφορία. Τρέμουν. Και διανοητές τους όπως ο Μπρεζίνσκι αναγνωρίζουν ότι η ανθρωπότητα έχει φτάσει σε πρωτόγνωρα επίπεδα πολιτικής συνειδητότητας. Και αυτό είναι πρόβλημα για αυτούς. Όλο και περισσότεροι σκλάβοι πολυτελείας αντιλαμβάνονται τις πραγματικές προθέσεις των συστημάτων και αρκετοί αρχίζουν να αντιλαμβάνονται πως παίζεται το παιχνίδι.

Σε αυτήν την ορατή απειλή, τη μεγαλύτερη απειλή που τα συστήματα εξουσίας έχουν αντιμετωπίσει ποτέ, στην απειλή μιας παγκόσμιας πολιτικής συνειδητότητας, οι "συντηρητές" του συστήματος απαντούν με την οπισθοδρόμηση. Μπορεί να έχουν δεκάδες άλλους λόγους για να το κάνουν και να βρουν χίλιους τρόπους να το πουν όπως εκσυγχρονισμό, πρόοδο, ασφάλεια, οικονομία αλλά η αλήθεια που κρύβουν πίσω από τα συνθήματα και τις πρακτικές τους είναι μία: οπισθοδρόμηση. Στην ατζέντα της περιέχεται η διάλυση του μοναδιαίου ανθρώπινου πλάσματος και η αποδόμηση των κοινωνιών του.

Είμαστε γενναίο είδος. Είμαστε εκείνο το γελοίο φθαρτό και αδύναμο είδος που ριχνε ακόντιο στα μούτρα του μαστόδοντα (και ζητώ συγγνώμη από το μαστόδοντα και από τα άλλα είδη για την επιβιωτική επιθετικότητα των προγόνων μου. Ελπίζω κάποτε να μπορέσουμε να επανορθώσουμε εφευρίσκοντας ομορφότερους τρόπους επιβίωσης) για να προστατέψει τους αγαπημένους του, το είδος που πέρασε ωκεανούς με καρυδότσουφλα από ανάγκη ή από περιέργεια ή και από τα δύο μαζί. Το άτριχο είδος που περπάτησε στο διάστημα. Είμαστε γενναία πιθήκια. Ενίστε και σοφά. Και όπως τα πιθήκια φοβόμαστε περισσότερο όταν ο διπλανός μας συμπίθηκας τρέμει από κάτι στο σκοτάδι που δεν μπορούμε να δούμε. Φοβόμαστε περισσότερο από το φόβο του άλλου. Και έτσι μας φοβερίζουν όλους μαζί, με τις αόρατες απειλές τους. Μιλώντας για το φόβο που θα πρεπε να νιώθουμε μέσα από τους άλλους που φοβούνται μέσα από τον φόβο που νιώθουνε ότι εμείς εκλύουμε. Και έτσι, μας κρατάνε σε ένα παραλυτικό μόνιμο επιβιωτικό στρες. Με ένα θέατρο σκιών, караγκαζιοπαίχτες που κουνάν τους χαρτονένιους δράκους τους πίσω από το σεντόνι.

70% των Ελλήνων βρίσκονται σε κατάθλιψη λένε. Και δεν είναι μια απλή οικονομική παρενέργεια. Είναι πολιτικό σκοπούμενο και προϋπόθεση για να επιβάλλουν τις πολιτικές τους. Είναι αποτέλεσμα ενός προμελετημένου ψυχολογικού πολέμου. Γιατί μας το κάνουν; Απλό. Γιατί για τους εχθρούς των κοινωνιών, η εξουθένωσή μας τους διασφαλίζει τη νίκη. Ισοδυναμεί με άνευ όρων παράδοση.

Πως είναι δυνατόν μπορεί να σκεφτεί κάποιος, πως είναι δυνατόν να υπάρχουν τόσο άρρωστοι άνθρωποι; Όχι φίλε μου, δεν τόσο άρρωστοι, είναι πολύ περισσότερο. Είναι αυτοί που στέλνουν ανθρώπους να σκοτωθούν και να σκοτώσουν στους πολέμους τους όταν το κρίνουν σκόπιμο. Την ψυχή του Έλληνα ή του κάθε άλλου θα σκεφτούν τώρα ρε; Για αυτούς είμαστε λιγότεροι από κοφοχολιασμένοι πίθηκοι.

Δυστυχώς όμως, μέσα σε όλα τα άλλα τα κακά μας έχουμε κάτι περισσότερο από τους πίθηκους, κάτι καλό αυτή τη φορά, κάτι σπάνιο και εξόχως σημαντικό. Δομημένη γλώσσα. Και με αυτήν μπορούμε να περιγράψουμε στους διπλανούς ότι ο δράκος που μας τρομάζει είναι ένα κομμάτι χαρτί που η εξουσία και τα τσιράκια της τα μέσα το κουνάν ηλιθιωδώς πέρα δώθε.

Και μπορούμε να πούμε και στους άλλους που δεν είχαν το χρόνο ή τη διάθεση να εξασκήσουν την ικανότητα της γλωσσικής επικοινωνίας κάτι πολύ απλό: Δράκος- δεν. Εμείς-δυνατοί. Αυτός εκεί κουνάει χάρτινο δράκο για να μας τρομάξει.

Η ζωή παράγει φρίκες και απίστευτη ομορφιά. Παράγει καταστροφές και θαύματα. Πότε εμείς διαλέξαμε να πάρουμε το μέρος της φρίκης; Και ποιος είχε το δικαίωμα να αποφασίσει για εμάς και να μας συμπαρατάξει στο πλευρό της φρίκης;

Το νερό που καίει δεν έχει σβήσει ούτε τη δίψα μας ούτε τη φωτιά μέσα μας. Όχι ακόμη.

Βαθμολογία:

0

=====

Απ: ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΙ Ή ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ?

Δημοσιεύθηκε από parapentoulis - 06/12/2010 07:32

ευγε.

στο zeitgeist final edition υπάρχει μια απάντηση μια έγερση και που και εσυ την αναφερεις καπου μεσα στο κειμενο σου σχετικά με την τεχνολογια συνειδητοτητα λοιπον.....

=====